Ч. 80. Середа 19 цьвітня (2 мая) 1906 Рік XVI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

О канал Суезкий.

З малої искри буває иноді великий огонь, іменно же коли знайдесь близько богато пального материялу. Такою искрою можна би уважати теперішний спір межи Туреччиною а Єгиптом о границю на Синайскім півострові, — бо пального материялу єсть досить довкола, — як би не то, що Туреччина то спорохнавіла колода, о котрій можна скорше припускати, що буде й дальше гнити, як що займе ся.

Недавна коротенька звістка в телеграмах, що анґлійска ескадра коло Мальти одержала приказ бути готовою кождої хвилї до виїзду, проминула незамітно, але коли хто єї прочитав може з трохи більшою увагою, той мусів певно запитати ся: що і де стало ся і куди має виїзджати так пильно анґлїйска ескадра? Другою, так само мало кому впадаючою в очи звісткою було, що гостина анґлїйского короля в Греції викликала досить значне занепокоєнє в Константинополи. Та й в сім случаю міг би хтось спитати: для чого? Хибаж королям не вільно їздити в гостину до себе? Ба, як би то була лиш звичайна гостина! Але о анґлїйскім короли звістно, що то король „комі-вояжер“, їздить в „торговельних інтересах“ по сьвіті, як пристало на правдивого Анґлїйця. Може для того дуже легко бути, що він і тепер лагодить якісь інтереси, від котрих на саму згадку про них на Туреччині дрожить шкіра. Отже о що поправді розходить ся? Щоби зрозуміти, о що розходить ся, треба сягнути до історії, більше як пів сотки лїт тому назад.

Коли турецкий султан розпорядженєм з дня 15 лютого 1841 надав Могаммедови Алї достоїньство дідичного ґубернатора Єгипту, установлено границю межи Єгиптом а Туреччиною просту лінію, яка іде від міста Ель-Аріш на побережу Середземного моря до Суезу над Червоним морем. Але через півостров Синайский іде також дорога, котрою ходять могаммеданьскі богомольці з Єгипту до Мекки в Арабії. Отже коли на тій дорозї розбої почали що раз більше ширити ся, єгипетский віцекороль Ісмаіл попросив Порту о позволенє, щоби єму вільно було в кількох місцях тої дороги для забезпеченя караван утворити стациї поліцийні.

В наслідок звістної недбалости орієнтальних народів забуло ся з часом, чи обсаджені поліцією місця при дорозї суть турецкі чи єгипетскі, тим більше, що з часом і ціла адміністрация в тих місцевостях перейшла в єгипетскі руки. Коли теперішний кедив Аббас-Гельмі прийшов до власти, Туреччина пригадала собі давні свої посїлости і розпорядженєм з дня 8 цьвітня 1892, котре подано також до відомости всіх великих держав, постановила, що єгипетскі залоги і урядники мають бути відкликані, але Синайский півостров на захід від лінії Ель-Аріш до Табах над заливом Акаба має позіставати в єгипетскій адміністрациї. Зміст сего розпорядженя — кажуть — має бути так неясний, що й сам Соломон не міг би на єго основі видати справедливого вироку.

Отже в послїдних часах зачала Туреччина щораз більшу звертати увагу на сю границю від сторони Єгипту а головно на місто Акаба, до котрого має бути доведена зелїзниця, що іде з Байрута до Маан. Сей проєкт викликав обаву Анґлії. Анґлійці і акционери Суеского каналу зміркували вже давно, що зелїзниця Байрут-Мекка, котра обходила канал, могла би дуже пошкодити анґлїйским інтересам. Длятого то вже минувшого року старала ся Анґлїя всіма силами недопустити до того, щоби тоту зелїзницю будовано дальше від єї кінцевої стациї Маан до Акаби над Червоним морем. В Константинополи тоді, як звичайно, пристали на то, хоч правительство за перевіз войска до зворохобленого Ємену заплатило тілько, що могло би було навіть і зелїзницю побудувати за ті гроші.

Але остаточно й в Константинополи пішли до голови по розум. Коли там зміркували, що Акаба має так велике значінє для Анґлії,

---

33)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

О осьмій годині зібрала ся. Наділа на себе хорошу блюзу, яку їй купив Павло, і упорядкувала буйне, темне волосє. Она часто зітхала, коли глядїла в зеркало і питала ся, звідки то взяло ся, що мужчина задля неї покинув родину і приятелїв. Дуже мало людий на сьвіті журило ся тим, чи она жиє, чи умерла. Она не дивувала ся тому. Єї житє було безнастанною боротьбою з всїлякими невзгодинами. Усьміх, який витав на єї лици в дитинних лїтах, був тепер лиш заслоною, котра мала закривати вид душевних єї болїв. А тут з'явив ся мужчина, котрий держав з нею і сказав: Ти моя жена! Тої тайни любови она не розуміла.

О девятій годині випила чай і була вже готова до виходу. Мала лиш кілька шилїнґів в кишени, бо єї малий запас гроший був замкнений в столику Павла; але она не роздумувала більше над неприємностями, які саме недостаток гроша міг їй тепер принести. Рада, що може вкінци вийти з душних комнат і повтаряючи собі заєдно, що виходить длятого, аби помогти свому любому, зійшла скоро по сходах на долину. Але у входових дверях задержала ся нерішучо, а розглянувши ся хвильку довкола себе, вернула скоро до своєї комнати і підійшла до вікна, аби виглянути на улицю.

Віз, запряжений парою пречудних коний, задержав ся в тій хвили перед домом. Она бачила, як з кізла скочив служачий і говорив з сидячим в кариті старим, сїдоголовим мужчиною, на вид високого росту, а судячи по чертах лиця, якимсь знатним чоловіком. Причутє сказало Мариянні, що то мусить бути один з приятелїв Павла. Коли вкінци служачий відступив від карити і задзвонив до дверий дому, видавалось їй, що она мусить збігти на долину до старого пана, з боязни, що віз міг би від'їхати, заки она вспіла би сказати приятелеви Павла, що з ним стало ся. Вагувала ся ще, що робити, коли увійшла служниця з картою візитовою князя Тольми.

— То не для вас — сказала — лише для пана. Я сказала єму, що він вийшов вчера по полудни і доси ще не вернув.

Мариянна відсунула єї на бік і збігла скоро як дитина по сходах на долину. Забула цілком в тій хвили на власне достоїньство. Опинила ся коло карити задихана і з чевоними линями. Внутрішний голос говорив їй, що той чужинець виратує єї судженого.

— Павла нема тут — скрикнула скоро — він вийшов ще вчера до ґрафа Тальвіого і доси ще не вернув. Я бою ся, що єму щось стало ся, бо инакше він не полишив би мене без відомости. Я Мариянна Вест і чула вже дуже часто ваше імя. Колиб я могла з вами хвильку поговорити —

Стояла тремтячи, дожидаючи відповіди, а старий пан глядїв на неї зачудованими очима. Видко подобалась єму з виду, бо він нараз усьміхнув ся і крикнув на служачого:

— Іване, я висяду!

З трудом і поволи виліз князь з карити, коли служачий здоймив з єго ніг коци, якими був окритий.

— Моя люба — сказав — подайте менї вашу руку. Дуже рад, що вас пізнав. Чи до мешканя дуже високо? Кілько поверхів?

Мариянна почервонїла.

— Ми не богаті — відповіла несьміло. — Боялм ся заїздити до готелю —

— Лишіть, лишіть! Найдемо вже инше мешканє для вас. Сонце ще висушить то хороше лице там на горі. До сто громів! Чи ідемо до неба?

Якийсь вічливий сусїд Мариянни і сильний льокай вивели тяжкого пана на гору. Мариянна ішла за ними з чувством полекші, якої нїколи в житю не зазнала. Видавалось їй, немов би якась сильна рука простягнула ся до неї, аби єї спасти і охоронити. Приязний голос, благородна постава, добрячі очи того старого пана, спосіб, в який він приказував і поводив ся, всьо то викликало у неї довірє.

Князь увійшов до малої, убого устроєної комнати і поступив до крісла. Задиханий, вимовив з трудом кілька слів подяки і опустив ся в крісло. Каплї поту укривали єго лису голову і він обтер ся величезною хусточкою.

— Алеж то правдива парня — просопів він. — Прошу вас, дайте менї трохи червоного вина, що стоїть там на буфетї.

Мариянна налила до склянки вина і додала ще трохи содової води. Она перед тим

то й почали побоювати ся, що колись одного красного ранка побачить Акаба у себе анґлійску залогу, а що вже раз Анґлійці захоплять в свої руки, того ніхто від них не видре, отже постановили випередити тихцем Анґлійців. Ніхто не знав о тім нічого, як компанія за компанією машерувала до Акаби, аж остаточно тамошний комендант турецкий мав вже на стілько войска, що міг обсадити недалеку місцевість Табах. Нараз з'явила ся в сій місцевости анґлійска, єгипетско-сирийска комісия для реґуляциї границї і постановила заняти сю місцевість для Єгипту. Так отже з первістного єгипетско-турецкого непорозуміня прийшло до конфлікту межи Анґлією а Туреччиною.

Як то могло стати ся? Річ проста: Анґлія уважає Єгипет за свою кольонію, котрої ніколи не зрече ся добровільно ані не відступить єї так легко, ба що більше, Анґлія готова з цілою силою боронити свого становища в Єгипті, як то вказують видані вже в сій цїли войскові розпорядженя і голоси анґлійскої праси. Анґлія обстає при тім, що границя межи Туреччиною а Єгиптом іде в простій лінії з Ель-Аріш до Табах і ся місцевість належить длятого до Єгипту, отже турецка залога мусить звідтам уступити ся. Щоби же сему жаданю надати ще більшої сили, постановлено скріпити анґлійску залогу в Єгипті.

Може се трохи дивно видавати ся, що Анґлія на око в так дрібній справі виступає зараз з цілою енерґією. Се стане зараз яснійше, коли звернемо увагу на то, що в сій справі пишуть анґлійскі ґазети. Характеристичну під сим взглядом замітку зробила „Pall Mall Gazette“, котра так відозвала ся: „Не потребуємо в сій хвили розбирати питаня, чи султана могли спонукати до занятя єго теперішного становища аґенти якоїсь европейскої держави. А все-таки єсть дійстно одна держава, котра нотористично виконує великий вплив в Ілдіз-кіоску“. Се єсть очевидний притик до Німеччини, котрий може й вповні оправдує слїдуюча вість, яку подала „Daily Mail“: Якась німецка експедиция, зложена з пять Европейців, товмача і одного турецкого офіцира, з'явила ся недавно тому, ідучи через Сирию, на турецко-єгипетскій границі коло Рефад. Турецкий офіцир хотів єї задержати, але она мала при собі документи, котрі показали, а офіцир той тоді не лиш єї повитав і пригостив, але ще й дав їй якогось Бедуїна за проводиря. Єгипетске правительство телеґрафувало відтак до коменданта єгипетского войска, щоби німецку експедицию видалив, що й зараз стало ся.

Се, як сказано, поясняє нам, длячого Анґлія виступає нараз з такою енерґією: она видить не лиш загрожені свої інтереси на Суезкім каналї, але до того ще й поза Туреччиною укриту Німмеччину, отже рішила ся зараз в першій хвили зробити пресию на Туреччину і виперти єї з Табах а може й з Акаби а длятого й стягає войска до Єгипту. Цїла анґлійска залога в Єгипті має бути збільшена о 5000 мужа піхоти, крім того висилають з Ірляндиї один полк драґонів, дальше одну батерию артилериї, а крім того має ще прийти войско з Крети і ескадра анґлійска, що стоїть коло Мальти. Як закінчить ся цїла ся справа, покаже найближша будучність; можна припускати, що Туреччина, як звичайно, уступить Анґлії.

Вісти політичні.

Упадок кабінету бар. Ґавча. — Вибори на Угорщинї. — Подиї в Росиї.

Бар. Ґавч, коли предкладав палатї послів свій проект реформи виборчої, сам собі виворожив судьбу, коли сказав, що з проєктом стоїть і упаде. Отже упав. Вже вчера вечером розійшли ся були приватні вісти, бар. Ґавч на вчерашній авдиенциї у цїсаря о 2 год. пополудни подав ся до димісиї і Цїсар єї приймив а на єго місце покликав кн. Гогенльоге, намістника з Триєсту (бувшого президента Буковини), котрий має заняти ся утворенем нового кабінету. Вість сю потверджує нинїшна слїдуюча телеґрама з Відня, яку одержало львівске бюро кореспонденцийне:

Fremdenblatt пише: Є. В. Цїсар приняв вчера на авдиенциї бар. Ґавча і намістника Триєсту кн. Гогенльоге, котрий оногди вечером прибув тут на окреме завізване. В парляментарних кругах появила ся рішуча вість, що бар. Ґавч просив о димісию, а кн Гогенльоге має заняти ся утворенем нового кабінету. По авдиенциї у Монарха зложив кн. Гогенльоге візиту бар. Ґавчови і вернув вчера вечером до Триєсту. Сподївають ся, що кн. Гогенльоге приїде тут завтра знову, а тоді займе ся переговорами в цїли утвореня кабінету і доведеня до компромісу“. (Се послїдне слово може хиба значити компроміс в справі реформи виборчої).

Дальше наспіла нині з Відня слїдуюча телеґрама, характеризуюча ситуацию сего дня в парляменті: „Предсїдатель відкрив нинїшне засїдане палати о чверть на 12 год. Управитель міністерства зелїзниць предложив проект закона в справі удержавненя Північної зелїзниці. Опісля відчитано інтерпеляциї і внесеня а відтак президент Феттер заявив, що в виду висказаних з кількох сторін бажань закриває засїдане, а о реченци слїдуючого повідомить послів письменно. Бар. Ґавча і ґр. Білляндт-Райдта не було в палатї підчас засїданя. Скликане на нині пополудни засїдане комісиї виборчої відкликано також.

Про вибори на Угорщині наспіли слїдуючі вісти: До вчера пів до 11 год. вечером звістний був слїдуючий вислїд виборів: На 257 вибраних послів припадає 166 на партию независимости, 47 на партию конституцийну, 14 на народну, 1 на социялістів, 5 Сасів, 4 Сербів, 3 Румунів, 4 Словаків, 1 демократ, 1 на партию „нову“, 3 диких, 7 тіснїйших виборів, 1 новий вибір.

З Петербурга доносять: Рада державна признала кредит 7·5 міліона рублів на розміщене войска в цїли недопущеня розрухів селяньских. Має бути розміщених 139 баталїонів, 32 шкадрони і 32 батериї. В Петербурзї, Москві і инших більших містах та осередках фабричних постановлено збільшити залоги войскові. Масові арештованя і ревізиї відбувають ся знову. Характеристичне також, що зухвалі напади і розбої все ще не устають. Так доносять з Риґи, що громада революцийністів узброєна в револьвери і карабіни напала на уряд окружний в місцевости Ульброк коло Риґи, ограбила єго і підпалила. В суботу вечером ватага розбишаків напала на дім лїсничого в лїсах коло Лаґевника в Польщи і загрозивши всім, що були дома, смертию, почала трусити а знайшовши 295 рублів готівкою, забрала їх і втекла. То само стало ся в селї Ґоржковіце, коло Петрикова, де зі склепу зрабовано 300 рублів.

цїлком не бачила убогої хатної обстави, аж поява того пана, єго бездоганне одїне, єго паньске поведене показало всьо в своїм правдивім сьвітлї.

— Дуже менї прикро, що хід по сходах так дуже вас утомив — сказала, оправдуючись. — Коли-б я була не знала, що ви приятель Павла —

— Лишіть то — відповів князь, беручи з єї руки склянку — я нагороджений за мій труд тим, що можу вас тут бачити. Коли б я був молодим чоловіком, приходив би кождий день сюди, аби вас відвідати. Ми ніколи не числимо щеблїв драбини, що веде до раю — закінчив, усьміхаючись.

Коли випив вино, поставив склянку на столику і почав знов говорити, похиливши ся наперед і оперши ся на золоту ручку палиці, а при тім глядів на молоду дївчину такими очима, що она почервоніла як огонь.

— Отже то ви Мариянна Бест — сказав, хитаючи хитро очима. — Ви забрали мого хлопця до Анґлії і задля вас забув він на своїх приятелїв та покинув свою вітчину. Ну, я повинен би властиво насамперед порядно вас виганьбити і такий мав намір, коли сюди їхав. Але тепер мій гнїв пропав і я безсильний. Ходіть, пані, сюди до мене, сядьте коло мене, поговоримо.

Він показав рукою на мале крісло і она послухала. Ніколи в житю не стрічала чоловіка, котрому би більше довіряла. Єї давно померший отець, чоловік, що заєдно сидів над запорошеними книжками і говорив нудні проповіди, будив в ній лиш милосердие. Хороше лице того росийского шляхтича, єго лагідний і милий голос, єго приязне поведене привели її на гадку, що могло було з неї стати, коли би она була могла назвати такого чоловіка своїм вітцем.

— Ви дуже приязні для мене — сказала просто — то так мило, бо вже дуже давно не мала я приятеля. Менї часом здаєть ся, що я не найду єго вже ніколи. Павла не можу назвати моїм приятелем, він для мене більше як приятель. Але він полишив мене тут вчера.

Єї лиця почервоніли і она замовкла. Тольма взяв єї за руку.

— Не бійте ся говорити зі мною — сказав — я знаю вашу історию. Не називаєте Павла приятелем, він для вас більше як то. Справдї, я позбавив би єго наслїдства, колиб він тим не був.

— Я люблю єго — сказала она, набираючи знов відваги — що би він тут не зробив, я не осуджую єго. Він жертвував для мене всьо. Але як я жалую, що то принесло для него лиш шкоду. Як я могла причувати, що він покине задля мене всьо, вітчину, будучність? Як може женщина взагалї пізнати цїлу глубину мужеского серця? Коли ви і єго приятелї бажаєте, аби він мене покинув, коли гадаєте, що то буде добре для него, то я була би послїдною, котра би єго від того здержувала. Для мене було би вже досить щастя знати, що він щасливий.

Тольма порушив ся неспокійно на своїм кріслї. Він приїхав сюди, аби свого наслїдника вимотати з сїтий, в які той, як єму здавало ся, необачно попав, приїхав, аби єго пересьвідчити, що та дївчина то якась мантійка, знаряд анґлійского правительства. Коли їхав з Парижа до Льондона, видавало ся єму дуже легко перевести свій намір. Гордив ся тим, що ніхто не знає лїпше женщин як він. Гадав, що застане Павла з якоюсь типовою европейскою мантійкою — хористкою, або жінкою якогось обманця, або вкінци з якою збанкротованою шляхтянкою; але десять слів з Мариянною змінили цїлковито єго погляд. „Она наскрізь честна дївчина — подумав — то буде коштувати не аби якої борби“.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 1-го мая 1906.

— Іменованя. II. Управитель Міністерства віроісповідань і просьвіти іменував в бібліотеці університетскій у Львові скриптора і приватного доцента дра Болесл. Маньковского кустосом, а аманунента дра Евг. Барвіньского скриптором.

— Є. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий повернув з Відня до Львова.

— Землетрясенє в Галичині дало ся чути — як доносять — дня 15 цьвітня с. р. о год. 5-ій по полудни в Целієві і Мишківцях, гусятиньского повіта. Земля трясла ся филясто, причім дав ся чути підземний гук. Замітив се нарід, зібраний в церкві, а дрожанє землі було таке значне, що весь нарід звернув ся до дверий. По хатах бренькотїли шиби у вікнах. Замічено одно лише движенє, що тревало добру секунду.

— Дрібні вісти. На львівскім головнім двірци арештовано в суботу селянина з Буковини, Теодора Медведюка, котрий хотів утечи до Америки перед войсковою службою. — Нове товариство кредитове п. н. „Руский народний дім", стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою, завязало ся дня 1 мая с. р. Один уділ виносить 20 корон, котрі можна складати по 2 корони що пів року. — Найвисший трибунал касаційний у Відни відкинув жалобу неважности Панкевича, внесену против засуду на смерть трибуналом судців присяжних в Терноцоли за убитє жінки. — Загальні збори галицкої каси щадничої у Львові відбудуть ся дня 10 с. м. о годині 10-ій перед полуднем. — В часі від 16 до 21 цьвітня сконстатовано в Галичині в 25 громадах 36 случаїв занедужаня на „менінгітіс". — В Станиславові повісив ся в касарни резервіст 24 полку піхоти Александер Сольвар з Буковини, що відбував пятий день войскових вправ.

— Дезертир. Оногди придержано у Львові Станислава Лещака, рядового артилериї, котрий ще перед місяцем здезертирував. Віддано его войсковим властям.

— Про американьских міліонерів подає італїяньский учений Льомброзо в однім науковім місячнику, що виходить в Міляно, наукову студию, в котрій старає ся схарактеризувати американьских міліонерів. Суть там портрети звістних американьских міліонерів Рокфелера, Шворба, Карнеджія, Моргана та иньших. Чоло у американьских міліонерів високе та вузке, а кости на лици сильно розвинені. Мало хто з них має прикмети і вигляд, що виріжняли би їх з помік звичайних людий, хиба що майже всі они низкого росту. Звичайно кілька цалів низші від своїх жінок. Їх жінки звичайно дуже гарні з лиця. Діти міліонерів по найбільшій части слабосильні і духово не дуже розвинені, однак то не означає ще звироднення характеру батька, а радше наслідок відокремленя від сьвіта. З психольоґічного становища годі зачислити американьских міліонерів до типу незвичайних людий, ґеніїв. У них незвичайна скорість ориєнтувати ся в кождій хвили і ситуациї, они дуже скоро рішають ся на плян і суть дуже ощадні, в чім майже доходять до скупости. Они майстри у веденю адміністрациї. Крім того кождої хвилї готові стрінутись з перепонами, коли того потреба. Уміють добрати собі людий, використати нагоди, знають, коли що зачати а коли застановити. Словом знають, як найскорше і найдешевше осягнути свою цїль. Незвичайно характеристичним для американьских міліонерів єсть їх простий початок. Міліонер Дурард, маючи десять лїт, служив в склепі. Ґульд в дванайцятім році житя зарабляв тижднево пів доляра, а три роки пізнїйше мав вже доходи з фабрики. Найт в осьмім році продавав часописи на улици, а Карнеджі в дванайцятім році житя зарабляв аж 1 доляра 25 центів тиждневої, через що, як сам тепер каже, мав лїпшу нагоду, як другі будучі міліонери, студиювати технічні науки. — Американьскі міліонери, загально беручи, не мають великого образованя, та хто знає, чи як раз та обставина не зробила їх міліонерами, бо коли другі дїти учили ся по школах та присвоювали собі науку та ріжнородне знанє, американьскі міліонери в той час звертали всю свою увагу та здібности лиш в однім напрямі, а то в бізнесі, котрий відтак зробив їх міліонерами. — Свою карієру почипали як бідні робітники. Едисон був робітником при телеґрафі, Корлєс, Чені, Реблінґ, Спрекельс були також бідні хлопці. Ґульд, Рокфелер, Сейдж і Фільд були склеповими помічниками. — З тих фактів висновує Льомброзо, що головна причина успіхів емериканьских міліонерів лежить в здібности використати догідні обставини, котрі більшість з них завели на дорогу величезних американьских тростів, які принесли їм міліони долярів. До того всього однак треба додати, що їх робота не много ріжнить ся від газардової гри. Міліонер Рокфелер мав виразити ся, що єго наслїдник буде мусів бути чоловіком того рода, що зовсім не буде чув докорів совісти, коли приведе до руїни десять або дванайцять родин. Бо совість американьских міліонерів свобідна та легка. Міліонер Гефемаєр позичив від свого приятеля банкира 140 тис. долярів і ті гроші ужив на те, щоби єго довести до руїни. Міліонер Джірард був так скупий та жорстокий для своєї жінки, що довів єї до смерти. Вправді міліонери Астор, Рокфелер та Карнеджі говорять, що особиста чеснота конечно потрібна, щоб мати успіх в підприємствах, але та чеснота є відмінною від загально признаної. У них найбільшу ролю грає лиш їх особа, всьо проче є лиш для них. Коли Американець придбав собі вже міліоновий маєток, зачинає окружати себе иншою атмосферою, котра зовсім відмінна від американьскої. Перша річ вивести свій рід від як найстарших та найславнїйших предків. Астор твердить, що єго родина виводить ся від короля Генрика IV. Маючи такі пусті ідеї, житє їх стає збиткове. Будують палати, котрі суть далеко красші та дорожші, чим европейских пануючих володарів. Одна пані з родини Вандербільта має нашийник вартости 300 тис. долярів, а на капелюсі має перо струся, котрого не могла дістати наслїдниця анґлїйского престола. Дїти свої відгородили від сьвіта, щоби не стикали ся з низшою клясою. Ґвітні для своєї дитини тримає три няньки та чотирох лїкарів. Астор для своєї дитини тримає двох кухарів, шість слуг і ґувернанток. Дитина може відвідати батька лише раз на місяць.

Телеґрами.

Будапешт 1 мая. З 323 виборів звістний вислід в 298 случаях: партия независимости зискала 186, партия конституцийна 55 мандатів.

Будапешт 1 мая. Межи вибраними до парляменту знаходять ся: Банффі, котрий в Сеґединї побив більшостию 418 голосів кандидата партиї независимости, і міністер гонведів Скельфалюші.

Білград 1 мая. Новий кабінет уконституував ся як слїдує: Пасич, президия, справи заграничні і тимчасово роботи публичні; Протіч, справи внутрішні; Пачу, скарб; ґен. Путнік, війна; Андра Николич, віроісповіданя і просьвіта; Весніч, справедливість; Кость Стоянович торговля.

Рим 1 мая. Король Едвард виїхав вчера окремим поїздом через Ґенуу і Модену назад до Льондону.

Париж 1 мая. Від вчера 7 год. вечером сконсиґнована цїла залога Парижа. Войскові постерунки скріплено.

Париж 1 мая. Вчера арештовано тут 5 осіб обжалованих о участь в підбурюваню до рабунку і підпалюваня та до убийств в цїлях анархістичних.

Тульон 1 мая. Кондуктори трамваєві застрайкували і підпалили один віз трамваєвий.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).